Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος | *Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1919* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 2*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Α'. (Συνέχεια)

Πραγματικῶς, ὁ Φρὶτς δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν κόρη ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸν Ἀναμμένο-Βράχο· μὰ κι' ἡ Τζέννυ Μόντροζ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ πῶς στὸν Φρὶτς χρωστοῦσε τὴ σωτηρία της. Κι' ἦταν ὄμορφη αὐτὴ ἡ νέα Ἀγγλίδα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ποὺ ἔπεφταν σὲ πλούσιες μπούκλες, μὲ τὸ λιγερό της κορμί, μὲ τὰ λεπτά της χέρια καὶ μὲ τὴ νεανική της φρεσκάδα, ποὺ δὲν τὴν ἔκρυβε τὸ ἡλιοκαμένο της πρόσωπο. Μπαίνοντας στὴν καλὴ ἐκείνη καὶ φίλεργη οἰκογένεια, τῆς ἔφερνε κεῖνο ποὺ τῆς ἔλειπε ὡς τώρα: τὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν σὰν τὴν Καλοκυρὰ τοῦ Τζακιοῦ ποὺ λένε τὰ παμύθια: τὸ Ἀγαθὸ Πνεῦμα τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας.

Ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Φραγκίσκος τὴν ἀγαποῦσαν σὰν ἀδελφή τους τὴ χαριτωμένη αὐτὴ κόρη. Τὸ αἴσθημα ὅμως τοῦ Φρὶτς ἦταν κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ φιλία ἢ στοργή. Τὸ ἴδιο ἄραγε αἰσθανόταν κι' ἡ Τζέννυ γιὰ τὸν ἀνδρεῖο ἐκεῖνο νέο ποὺ τὴν εἶχε σώσει; Δυὸ σχεδὸν χρόνια ἦταν περασμένα ἀπὸ τὸ συγκινητικὸ περιστατικὸ τοῦ Ἀναμμένου-Βράχου. Ὁ Φρὶτς κι' ἡ Τζέννυ, ποὺ ζοῦσαν ἀπὸ τότε μαζί, ταίριαζαν θαυμάσια. Κι' οἱ γονεῖς τοῦ νέου εὕρισκαν πῶς μποροῦσαν μιὰ μέρα νὰ γίνουν σύζυγοι καὶ πολλὲς φορὲς μιλοῦσαν γιὰ τὸ σχέδιο αὐτό.

Ὅσο γιὰ τὸν Τζάκ, κι' αὐτὸς ὁλοένα αἰσθανόταν περισσότερη κλίση πρὸς τὰ σωματικὰ γυμνάσματα, ποὺ ἀπαιτοῦν δύναμη, θάρρος, δεξιότητα, ὥστε τώρα δὲν εἶχε νὰ φθονῇ σὲ τίποτε τὸν ἀδελφό του. Ἦταν εἰκοσιενὸς χρονῶν. Μέτριος στὸ ἀνάστημα, καλοκαμωμένος, εὔθυμος πάντα, γελαστός, χαριτολόγος, ἀλλὰ καὶ καλός, περιποιητικός, ἀφοσιωμένος, ποτὲ δὲν εἶχε δώσει στοὺς γονεῖς του ἀφορμὴ νὰ λυπηθοῦν. Μόνο ποὺ δὲν ἄφινε εὐκαιρία χωρὶς νὰ πειράξῃ τὸν Φρὶτς, τὸν Ἐρνέστο καὶ κάπου-κάπου καὶ τὸν Φραγκίσκο. Μ' αὐτὸ! τοῦ τὸ συγχωροῦσαν πρόθυμα. Μήπως δὲν ἦταν ὁ καλύτερος σύντροφος ποὺ μποροῦσε νὰ βρεθῇ;

Ὡστόσο τὸ καγιὰκ ἔτρεχε σὰ σαΐτα στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἂν ὁ Φρὶτς δὲν ἔβαλε καὶ τὸ πανάκι ποὺ μεταχειριζόταν ὅταν ὁ ἄνεμος ἦταν εὐνοϊκός, τῶκανε γιατὶ φυσοῦσε ἀπὸ τὸ πέλαγο. Στὸ γυρισμὸ ὅμως θὰ στηνόταν τὸ κατάρτι καὶ τὰ κουπιὰ δὲν θᾶταν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ καγιὰκ ὡς τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν.

Τίποτα δὲν ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τῶν δυὸ ἀδελφῶν στὸ διάστημα τοῦ σύντομου ταξειδιοῦ,—γιατὶ δὲν εἶχαν νὰ κάμουν παρὰ ὡς τρία τέταρτα λεύγας. — Ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ μέρος, ἡ ἀκτὴ τραχειά, ἔρημη, ἄγονη, δὲν παρουσίαζε παρὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ κιτρινωποὺς ἀμμόλοφους. Στὸ ἄλλο μέρος, ἁπλωνόταν ἡ ἀκτὴ καταπράσινη, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, ὡς τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Ἐρωδιῶν, κι' ἀπὸ κεῖ-πέρα ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας.

— Ὡρισμένως, εἶπε ὁ Φρὶτς, ἡ Νέα-Ἐλβετία μας δὲν βρίσκεται στὸ δρόμο τῶν πλοίων κι' αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ πολὺ λίγο συχνάζουνται.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, δὲν βιάζουμαι πολὺ νὰ μᾶς τὴν ἀνακαλύψουν! Ἕνα πλοῖο, ποὺ θὰ ἔφθανε στὴ Νέα-Ἐλβετία, τὸ πρῶτο ποὺ θᾶκανε βέβαια θᾶταν νὰ τὴν καταλάβῃ. Κι' ὅταν θὰ ἔστηνε τὴ σημαία του, τί θὰ γίνουνταν ἡ δική μας; Κι' ἐπειδὴ βεβαιότατα δὲν θᾶταν σημαία Ἐλβετική,—γιατὶ ἡ σημαία τῆς πατρίδας μας δὲν γυρίζει τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς,—δὲν θὰ μᾶς φαινόταν πιὰ πῶς βρισκόμαστε σὲ τόπο δικό μας...

— Μὰ τὸ μέλλον, Τζάκ; τὸ μέλλον;...εἶπε ὁ Φρὶτς.

— Τὸ μέλλον; ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Θὰ εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ

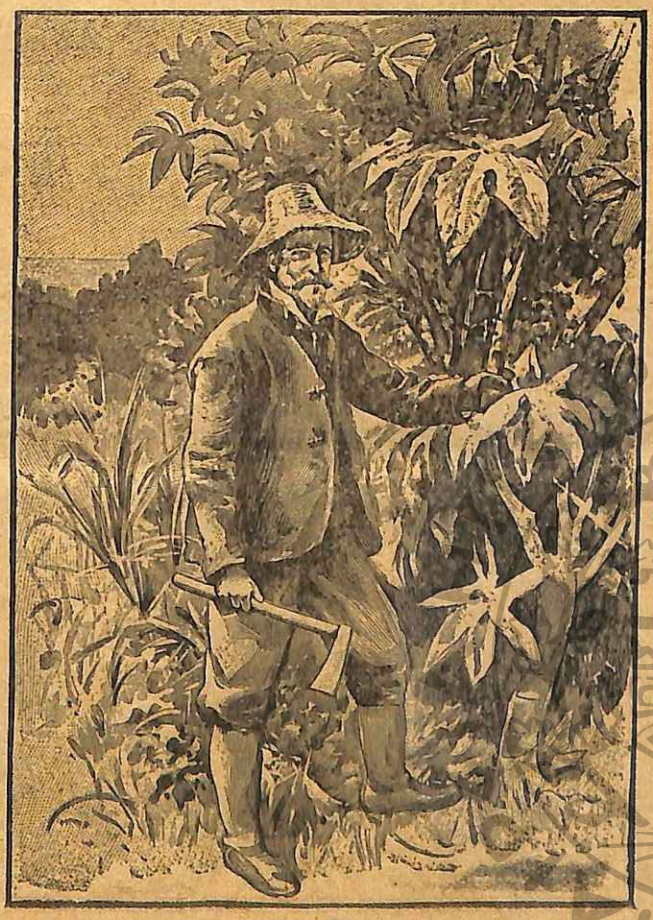

Ὁ κ. Ζερμάττ.

παρόντος· κι' ἂν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος...

— Ἐμεῖς μπορεῖ νὰ εἴμαστε, εἶπε ὁ Φρίτς. Ξεχνᾶς ὅμως τὴν Τζέννυ...Ὁ πατέρας της ποὺ νομίζει πῶς χάθηκε στὸ ναυάγιο τῆς Δορκάδος;...Κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἐπιθυμῇ μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά του;... Ξέρει πῶς βρίσκεται κεῖ-πέρα, στὴν Ἀγγλία· καὶ πῶς; θὰ τὸν ἀνταμώσῃ, ἂν δὲν περάσῃ ἀπὸ δῶ κανένα πλοῖο;

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Τζὰκ χαμογελῶντας· γιατὶ ἐμάντευε τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὕστερ' ἀπὸ σαράντα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ καγιὰκ προσορμίσθηκε στὸ νησάκι τοῦ Καχραρία, μπροστὰ στοὺς βράχους τῆς παραλίας.

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Τζὰκ καὶ τοῦ Φρίτς θάταν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἐσωτερικὸ κι' ἔπειτα νὰ κάμουν τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ. Ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν σὲ τί κατάσταση βρισκόνταν οἱ φυτεῖες, ποὺ εἶχαν βάλει μερικὰ χρόνια πρίν, ὁλόγυρα στὸ βουναλάκι τῶν κανονιῶν.

Οἱ φυτεῖες αὐτὲς δὲν ἦταν καθόλου προφυλαγμένες ἀπὸ τοὺς βόρειους καὶ τοὺς βορειοανατολικοὺς ἀνέμους, ποὺ ἔδερναν ἀλύπητα τὸ νησάκι πρὶν χυθοῦν στὸ λαιμὸ τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας σὰν σὲ χωνί. Σχηματιζόνταν μάλιστα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀτμοσφαιρικὲς δίνες πολὺ δυνατές, ποὺ πολλὲς φορὲς πῆραν τὴ στέγη τῆς παράγκας, ὅπου ἦταν τοποθετημένα τὰ δύο κανόνια.

Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ φυτεῖες δὲν εἶχαν πάθει πολύ. Μερικὰ δένδρα μόνο ἦταν πεσμένα στὸ βορεινὸ ἀκρογιάλι, κι' ἔπρεπε νὰ τὰ κόψουν καὶ νὰ τὰ κουβαλήσουν, γιὰ νὰ ἐφοδιάσουν μὲ ξύλα τὸ Φελσενγκάϊμ.

Ὅσο γιὰ τοὺς περίβολους, ὅπου ἦταν κλεισμένες οἱ ἀντιλόπες, εἶχαν πολὺ γεροῦς φράκτες καὶ καμμιὰ ζημιὰ δὲν παρατήρησαν ὁ Φρὶτς κι' ὁ Τζὰκ 'ς αὐτούς. Τὰ ζῶα εὕρισκαν ἐκεῖ μέσα ἄφθονο χορτάρι, ποὺ ἐξαπφάλιζε τὴν τροφή τους γιὰ ὁλόκληρο τὸ χρόνο. Ἦταν μιὰ ἀγέλη ἀπὸ πενῆντα κεφάλια, κι' ὁ ἀριθμός τους δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα.

—Τί θὰ τὰ κάνουμε ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Θὰ τὰ πουλήσουμε...ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Ὑποθέτεις λοιπὸν πῶς σήμερ' αὔριο θὰ φθάσουν πλοῖα, ποὺ θὰ μᾶς ἀγοράσουν τὶς ἀντιλόπες μας;

— Καθόλου!.. Θὰ τὶς πουλήσουμε στὴν ἀγορὰ τῆς Νέας-Ἐλβετίας.

— Ὄχι δά!.. Ἂν σκοτώνουν κανένας, Τζάκ, θὰ ἐνόμιζε πῶς ἡ Νέα-Ἐλβετία δὲν θάργῃση νᾶχῃ ἀγορὲς καὶ νὰ κάνῃ κι' ἐμπορο-πανηγύρια!

— Βεβαιότατα, Φρίτς!_Ὅπως θάχῃ καὶ χωριά, καὶ πόλεις, καὶ πρωτεύουσα, ποὺ θὰ εἶναι βέβαια τὸ Φελσενχάϊμ!

— Καὶ πότε ὅλ' αὐτά, νᾶχουμε καλὸ ρώτημα;

— Ὅταν τὸ ἔδαφος τῆς Νέας-Ἐλβετίας θᾶχῃ πολλὲς χιλιάδες κατοίκους.

— Ξένους;

— Ὄχι, Φρίτς, ὄχι!..Ἐλβετοὺς καὶ μόνο Ἐλβετοὺς... Δόξα τῷ Θεῷ ἡ πατρίδα μας ἔχει ἀρκετὸ πληθυσμό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς στείλῃ καμμιὰ ἑκατοστὴ οἰκογένειες.

— Μὰ δὲν εἶχε ποτέ, οὔτε πιστεύω νὰ κάμῃ ποτὲ ἀποικίες ἡ Ἐλβετία.

— Ἂς κάμῃ τώρα τοὐλάχιστο μιά...

— Χμ!... Οἱ πατριῶτες μας δὲν ἀγαποῦν πολὺ νὰ μεταναστεύουν.

— Μὰ ἐμεῖς πῶς τὸ κάναμε; φώναξε ὁ Τζάκ. Μήπως ὁλοένα δὲν εἴμαστε ἄποικοι καὶ μήπως δὲν βρίσκουμ' εὐχαρίστηση ἀπ' αὐτό;

—Ἐξ ἀνάγκης, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Ἂς κάναμε δηλαδὴ κι' ἀλλοιῶς!.. Ἔπειτα, ἂν κατοικηθῇ ποτὲ ἡ Νέα Ἐλβετία, φοβᾶμαι πῶς δὲν θὰ δικαιολογῇ πιὰ τὄνομά της, γιατὶ ἡ πλειονοψηφία τῶν κατοίκων της θὰ εἶναι ἀγγλοσαξωνικῆς καταγωγῆς!

Ὁ Φρίτς εἶχε δίκηο· κι' ὁ Τζὰκ τὸ καταλάβαινε τόσο καλά, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα μορφασμό.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀπ' ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ἡ Μεγάλη Βρεττανία καλλιεργοῦσε περισσότερο τὸν ἀποικισμό. Ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς τῆς χάριζε ὁλοένα ὑπερωκεάνειες κτήσεις. Ἦταν λοιπὸν πολὺ πιθανό, ὅτι ἄν καμμιὰ μέρα ἔφθανε κανένα πλοῖο 'στὴ Νέα-Ἐλβετία, θὰ εἶχε 'στὴν κεραία του τὴ βρεττανικὴ σημαία κι' ὁ πλοίαρχός του, κάνοντας ἀμέτως κατοχή, θὰ τὴν ἀνέβαζε στὰ ὑψώματα τοῦ Πρόσπεκτ-Χίλλ.

Ἅμα ἐτελείωσε ἡ ἐπιθεώρηση τοῦ νησιοῦ, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀνέβηκαν στὸ βουναλάκι κι' ἔφθασαν στὸ ὑπόστεγο τῆς κανονοστοιχίας.

Ἀπὸ τὸ φηλότερο ἴτιωμα, μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια, κοίταξαν προσεκτικὰ ὅλη ἐκείνη τὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα σ'ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας καὶ σ'ἀκρωτήρι ποὺ ἔκλεινε κατὰ τὴν ἀνατολὴ τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

Ἦταν ἔρημη ὅπως πάντα. Τίποτα δὲν φαινόταν ὡς ἐκεῖ ποὺ ἑνώνουνταν μὲ τὸ νερὸ ὁ οὐρανός, παρὰ μόνο, μιάμισυ λεύγα κατὰ τὰ βορειοανατολικά, ἡ ξέρα ὅπου εἶχε ναυαγήσει ὁ Λάντλορδ.

Κοιτάζοντας κατὰ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὰκ ξεχώρισαν, ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ λόφου, τὴ ταράσσα τῆς βίλλας Πρόσπεκτ-Χίλλ. Ἡ θερινὴ αὐτὴ κατοικία βρισκόταν ἀκόμα στὴ θέση της κι' ἔτσι θὰ ἡσύχαζε ὁ κ. Ζερμάττ, ποὺ πάντα ὁ φόβος του ἦταν μήπως τὴν γκρέμιζαν καμμιὰ μέρα οἱ χειμωνιάτικες κακοκαιρίες.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μπῆκαν στὸ ὑπόστεγο, ποὺ οἱ ἄνεμοι τὸ εἶχαν σεβασθῆ, ἂν καὶ τόσες φορές, στὸ διάστημα τῶν προηγούμενων δυόμισυ μηνῶν, εἶχαν φυσήσει μὲ μεγάλη μανία.

Ἔπρεπε τώρα νὰ ναιβάσουν στὸ καταρτι, ποὺ ἦταν στημένο δίπλα στὸ ὑπόστεγο, τὴν ἐρυθρόλευκη σημαία, ποὺ θὰ ἐκυμάτιζε ὡς τὸ τέλος τοῦ φθινόπωρου, κι' ἔπειτα νὰ τὴ χαιρετήσουν μὲ τὶς δυὸ συνειθισμένες κανονιές.

Ἐνῷ ὁ Τζὰκ καταγινόταν νὰ βγάλῃ τὴ σημαία ἀπὸ τὴ θήκη της καὶ νὰ δέσῃ τὶς δυὸ της ἄκρες στὸ σχοινὶ τοῦ καταρτιοῦ, ὁ Φρὶτς ἐπιθεωροῦσε τὰ δυὸ μικρὰ κανόνια, ποὺ ἦταν γυρισμένα πρὸς τὸ πέλαγο.

Τὰ βρῆκε σὲ καλὴ κατάσταση καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ τὰ γεμίσῃ.

Γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὴ μπαρούτη ὁ Φρὶτς ἔβαλε καὶ χῶμα, — πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκανε πάντα καὶ μάλιστα μεγάλωνε μ' αὐτὸ ὁ κρότος τῆς κανονιᾶς. Ἔπειτα ἔχωσε στὴν τρύπα τὸ φυτίλι, ποὺ θὰ ἔβαζε φωτιά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ σημαία θὰ ἔρθανε στὴν κορφὴ τοῦ κονταριοῦ.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτάμισυ. Ὁ οὐρανός, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὶς πρῶτες καταχνιὲς τῆς αὐγῆς, ἔλαμπε καταχάθαρος. Κατὰ τὸ δυτικὸ ὅμως μέρος, φαινόνταν μερικὰ σύννεφα. Ὁ ἄνεμος ἔδειχνε διάθεση νὰ πέσῃ. Ὁ ὅρμος, ποὺ ἄστραφτε κάτω ἀπ' τὶς ἀκτίδες τοῦ ἡλίου, θὰ γαλήνευε σὲ λίγο καὶ θὰ γινόταν σὰν καθρέφτης.

Ἅμα ἐτελείωσε, ὁ Φρὶτς ρώτησε τὸν ἀδελφό του ἂν ἦταν ἕτοιμος.

— Ἕτοιμος! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, ἀφοῦ δοκίμασε καὶ βεβαιώθηκε πῶς τὸ σχοινὶ θὰ ξετυλίγουνταν χωρὶς νὰ σκαλώσῃ στὴ στέγη.

— Πρῶτον πυροβολον... πῦρ!.. Δεύτερον πυροβόλον . . . πῦρ! ἐφώναξε ὁ Φρίτς, ποὺ ἔπαιρνα στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο τοῦ πυροβολητῆ.

Οἱ δυὸ κανονιὲς ἔπεσαν ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης, ἐνῷ τὸ ἐρυθρόλευκο πανὶ ἀνέβαινε καὶ ξεδιπλωνόταν ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ὁ Φρίτς, ἑτοιμάσθηκε νὰ ξαναγεμίσῃ τὰ δυὸ κανόνια. Μὰ μόλις ἔχωσε τὴ βούρτσα στὸ δεύτερο, σηκώθηκε.

Μιὰ μακρινὴ κανονιὰ εἶχε φθάσει στὴν ἀκοή του.

Ἀμέσως ὁ Τζὰκ κι' αὐτὸς ὥρμησαν ἔξω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο.

— Κανονιά! ἐφώναξε ὁ Τζάκ...

— Ὄχι, ἔκαμε ὁ Φρίτς, ἀδύνατο!.. Γελασθήκαμε...

— Στάσου νὰκούσουμε...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΓΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ (*)

«Ἄκουσε δῶ, λοχία, μοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐπιμελητείας Κοζάνης, ἀντισυνταγματάρχης Χρυσανθακόπουλος· νὰ διαλέξῃς πενῆντα ἄνδρας καλοὺς καὶ πενῆντα ζῷα καλὰ καὶ νὰ πᾶς στὴ Τζουμᾶ καὶ στὸ Χαϊδαρλῆ. Ἐκεῖ θὰ βρῆς τὶς ἀποθῆκες ποὺ εἶχαν μαζέψει οἱ Τοῦρκοι τὰ δέκατα ἀπὸ τὸ κριθάρι, θὰ τὰ φορτώσετε καὶ θὰ τὰ φέρετε ἐδῶ».

«Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς ζητήσω ὡς βοηθὸν καὶ ἕνα ὑπαξιωματικόν. Εἰς τὴν Μοῖραν μας εἶναι πολλοί». Κι' ἔλεγα αὐτὰ ὄχι διότι δὲν μποροῦσα νὰ διευθύνω πενῆντα ἐθνοφρουροὺς καὶ πενῆντα μουλάρια, ἀλλὰ διότι ἤθελα συντροφιά.

«Ποιὸν νομίζεις καλύτερον ἀπὸ τοὺς ὑπαξιωματικούς σας;»

«Εἶναι, κύριε συνταγματάρχα, εἰς τὴν Μοῖραν μας ἕνας λοχίας πολὺ δραστήριος, μὲ θέλησιν καὶ πολὺ ἐργατικός, ὁ Κώστας Κοτζιᾶς». Ἐδῶ ἀπάνω μοῦ ἦρθε νὰ σκάσω τὰ γέλια, ἀλλὰ κρατήθηκα.

«Αἴ λοιπόν, πήγαινε νὰ τὸν εὕρῃς καὶ νἄρθετε καὶ οἱ δύο ἐδῶ ἀμέσως».

«Εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε συνταγματάρχα».

Ἤξευρα ποῦ θὰ τὸν εὕρισκα τὸν Κοτζιᾶ, σ'ἕνα λουκουμ-ματζίδικο νὰ τρώῃ λουκουμάδες.

«Ἔλα δῶ, μωρέ, τοῦ λέω, ἔχουμε γλέντι».

Καὶ ὁ Κοτζιᾶς, μὲ μπουκωμένο τὸ στόμα ἀπὸ ἕνα μεγάλο λουκουμᾶ, μὲ ἀκολούθησε.

Στὸ δρόμο τοῦ ἐξήγησα περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ τὸν ἐξώρκισα νὰ μὴ γελάσῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἤμαστε μπροστὰ στὸν ἀντισυνταγματάρχη.

Εἰς στάσιν λοιπὸν αὐστηρᾶς προσοχῆς, οἱ δύο μας μέσα στὸ γραφεῖο τῆς Ἐπιμελητείας, ἀκούγαμε τὸν κ. ἀντισυνταγματάρχην νὰ μᾶς ἀναπτύσσῃ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουμε στὴ σοβαρὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι.

«.... Πρὸ παντός, μᾶς ἔλεγε, αὐστηρότης καὶ ταχύτης εἰς τὰς ἐνεργείας. Οἱ ἄνδρες νὰ εἶναι γενναῖοι, τὰ ὅπλα ἐν καλῇ καταστάσει καὶ πολεμοφόδια ἀρκετά. Ἂν δὲν εὕρετε κριθάρι εἰς τὰς ἀποθήκας, ἐρευνήσατε τὰ σπίτια..... Καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων, φροντίσατε διὰ τὴν παγίωσιν τῆς τάξεως ...» Καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἐθημάτιζε θριαμβευτικῶς ὁ κ. ἀντισυνταγματάρχης 'στὸ γραφεῖο τῆς Ἐπιμελητείας, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πνιγηρὴ ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ κουραμάνας, τυριοῦ, ἀρβυλῶν, ἀσπρορρούχων, κουβερτῶν καὶ λοιπῶν στρατιωτικῶν εἰδῶν, παλαιῶν καὶ νέων. Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς θεωρίας, ἐμεῖς ἀκούνητοι, μὲ τὰ κεφάλια ψηλά, μὲ τὰ χέρια κολλημένα εἰς τὴν ραφὴν τῆς περισκελίδος, ὅπως λέγει ὁ κανονισμός. Μόνο οἱ ἀγκῶνές μας ἐδούλευαν ἀοράτως, εἴχαμε ὅμως δαγκάσει τὶς γλῶσσες μας νὰ μὴ σκάσουμε τὰ γέλια.

Στὸ τέλος ἀνέλαβε ν' ἀντιφωνήσῃ ὁ Κοτζιᾶς.

«Νὰ εἶσθε βέβαιος, κύριε συνταγματάρχα, ὅτι αἱ διαταγαί σας θὰ ἐκπληρωθῶσι κατὰ γράμμα. Γιὰ τὴν Πατρίδα εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ τὸ αἷμα μας νὰ χύσωμεν!!!»

Μόνο ἀφοῦ ἀπομακρυνθήκαμε πολὺ ἀπὸ τὴν Ἐπιμελητεία, ξεπάσαμε σὲ γέλια καὶ γελούσαμε ὅλη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωί, οἱ πενῆντα διαλεχτοὶ καὶ γενναῖοι ἄνδρες ἦταν παραταγμένοι σὲ μιὰ γραμμή. Ἦταν ὅλοι ἐθνοφρουροὶ ἀξούριστοι, ἁπλυτοι, λασπωμένοι, μουντζουρωμένοι ἀπὸ τὴν καπνιὰ καὶ οἱ μανδύες ὅλων ἦταν καϋμένοι σὲ διάφορα μέρη, καὶ πρὸ πάντων στὶς πλάτες, γιατὶ κοιμώντανε σὰ γάτες κοντὰ στὴ φωτιά. Ὁ ὁπλισμὸς τους ἦταν «τελειοτάτου συστήματος καὶ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει». Εἶχαν ὅλοι γκράδες· μὰ τόση πολλὴ λάσπη καὶ σκουριὰ εἶχαν οἱ γκράδες αὐτοί, ὥστε μόνο στὸ ὁπλοστάσιο τοῦ Ναυπλίου θὰ κατόρθωναν νὰ τοὺς ἀνοίξουν. Πολεμοφόδια εἶχαν ἀπὸ εἴκοσι φυσίγγια ὁ καθένας μέσα στὰ σακκίδιά τους, ἀνακατωμένα μὲ ψίχαλα ψωμιοῦ καὶ τρίμματα τυριοῦ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐχθροί, τοὺς ὁποίους θὰ ἀντιμετωπίζαμε, ἦταν ἀνάλογοι, ἀγαθώτατοι Τοῦρκοι χωρικοί, ποὺ κάλλιστα τοὺς ἐγνωρίζαμε κι' ἐγὼ καὶ ὁ Κοτζιᾶς. Ἀπὸ τὰ μουλάρια δὲν εἴχαμε κανένα φόβο μὴν ἀγριέψουν, γιατὶ εἶχαν νὰ φᾶνε ἀπὸ τὴ Λάρισσα.

* * *

Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίναμε, ἕνα λεπτὸ χιονάκι ἔκρυψε τὶς τρύπες, τὰ μπαλώματα καὶ τὶς λαδιὲς τῶν μανδυῶν. Κοντὰ τὸ μεσημέρι, φτάσαμε στὴν Τζουμᾶ καὶ ὁ μουχτάρης τοῦ χωριοῦ ὥρισε τὰ καταλύματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ζώων. Ἐ,ώ, ὁ Κοτζιᾶς καὶ οἱ ἀχαμνόοντές μας φιλοξενηθήκαμε στοῦ Ἀκὴρ μπέη τὸ κονάκι.

Ὁ Ἀκὴρ μπέης αὐτὸς ἤτανε νεώτατος, πλουσιώτατος, εὐγενέστατος, ἠμερώτατος σὰν ἀρνὶ καὶ κουτσο-αγαπτυγμένος. Εἶχε σπουδάσει στὴν Κωνσταντινούπολη, ἤξερε λίγα Γαλλικὰ καὶ μ' αὐτὰ κατορθώναμε νὰ συνεννοούμεθα. —Εὐθὺς μόλις φτάσαμε, βγάλαμε στὴν εἴσοδο τὰ παπούτσια μας, κατὰ τὸ Τουρκικὸ ἔθιμο, καὶ μπήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ μπέη, ἕνα δωμάτιο ἀρκετὰ εὐρύχωρο, μὲ σοφάδες γύρω-γύρω, ὅπου κάθουνταν σταυροπόδι μερικοὶ Τοῦρκοι καὶ κάπνιζαν μακαρίως, καὶ στὴ μέση ἕνα μαγκάλι μὲ κάρβουνα.

Ἀφοῦ ζεσταθήκαμε καλά, ὁ μπέης μᾶς προσκάλεσε στὴν τραπεζαρία καὶ φάγαμε τραχανᾶ. Ἔπειτα πήγαμε πάλι κοντὰ στὸ μαγκάλι καὶ καπνίζαμε ἀγρίως ἀπὸ τὴν ταμπακέρα τοῦ μπέη. Μὲ τὰ κουτσο-Γαλλικὰ ποὺ ξέραμε ἐμεῖς καὶ αὐτός, κατορθώσαμε νὰ διατηροῦμε κάποια συνδιάλεξη, πάντα πτωχὴ ὅμως.

Τὸ βράδυ—βράδυ ὁ μπέης μᾶς ρώτησε.

«Qu' est-ce que vous voulez manger ce soir? δηλ. Τί θέλετε νὰ φᾶτε ἀπόψε;»

Ἐμεῖς, ποὺ βρεθήκαμε ὅλως διόλου ἀπροετοίμαστοι γιὰ τὴν ἀπάντησι,

«Τραχανᾶ!» τοῦ εἴπαμε μὲ μιὰ φωνή.

«Ἄκουσε δῶ, Κώστα, λέγω τότε στὸ σύντροφό μου· ξέρεις ὅτι δὲν πᾶμε καλά; Ὅλο τραχανᾶ, τραχανᾶ. Εἴδες μόλις μπαίναμε στὸ χωριὸ κάτι γάλους καλοθρεμμένους; Τί λές, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημος κανένας ψητός!»

«Μπρὲ καλὰ λές, ἀλλὰ πῶς τὸν λένε Γαλλικὰ τὸ γάλο;»

«Ἐέρω καὶ γώ! Σὺ ξεύρεις, ποὺ ἔμαθες περισσότερα...»

«Ἐγὼ Γαλλικά! Πέντε χρόνια εἶχα μιὰ Γαλλίδα καὶ τὰ ξέρω ἴσα μὲ τὸν μπέη».

Ἀρχίσαμε λοιπὸν νὰ σπάζουμε τὸ κεφάλι μας, νὰ θυμηθοῦμε πῶς τὸν λὲν Γαλλικὰ τὸ γάλο, ἀλλὰ τίποτα. Φαντασθῆτε νὰ μὴ φᾶμε γάλο γιὰ μιὰ λέξη! Νὰ τὶ ἀξίζει νὰ εἶναι κανεὶς ἐπιμελὴς μαθητής! Προσπαθούσαμε μὲ σχήματα νὰ δώσουμε στὸν μπέη νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος πρόκειται, μὰ ἦταν ἀδύνατο.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ὁ συνεργάτης μας κ. Π. Δ. Παναγόπουλος, διακεκριμένος λειτουργὸς τῆς Παιδείας καὶ λογοτέχνης, ἐδημοσίευσε στὴ «Διάπλασι» κι' ἄλλες τέτοιες χαριτωμένες ἀναμνήσεις, ὁπὸ τὴ στρατιωτική του ζωὴ τὸν καιρὸ τῶν πολέμων.—Σ. τ. Δ.

ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Νύχτα, μὲ τὰ κατάμαυρα φτερά σου
Φέρε μου τὸ σκοτάδι τὸ βαθύ.
Μονάχη θέλω ἀπόψε νὰ βρεθῇ
Ἡ ψυχή μου στὴ μαύρη ἀγκαλιά σου.

Μὲ τὰ πυκνά σου σκότη θὰ παλεύῃ,
Λευκὴ καθὼς τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς.
Νικήτρια, θενὰ ζήσῃ ἐδῶ στὴ γῆς,—
Ἂν νικηθῇ, στὸν οὐρανὸ ἂς ἀνεβῇ!..

Ψ. Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀρχίζει νὰ ζῇ κανεὶς, σὰν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται αὐτάρκης.

* * *

Ὑπάρχει κι' ἄνθρωπος ποὺ σκύβει μόνο γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἄλλον μέσο νὰ νεβῇ. Κι' εἶναι ὁ ὑπέροχος.

* * *

Ἂν στὴ ζωὴ δὲν ὑπῆρχαν κι' αὐτοὶ ποὺ μόνο ἀπολαβαίνουν, θάνοιωθαν οἱ ἄλλοι πῶς κάτι ἀξίζουν γιατὶ προσφέρουν;

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑ·Ι'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ πρωΐ ἐκεῖνο, ἄμα ξύπνησα, φώναξα τὴν ὑπηρέτριά μου καὶ τῆς εἶπα :

—Μαργαρώ, ἄνοιξε, νὰ ζῇς, τὸ παράθυρο· κι' ἰδὲς ἂν χάλασε ὁ κόσμος.

Ὅπως θἄκανε κι' ἂν τῆς ἔλεγα νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό, ἡ Μαργαρὼ πῆγε ἴσια στὸ παράθυρο, ἄνοιξε τζάμια καὶ γρίλλιες, κοίταξ' εὐσυνείδητα ἔξω, παντοῦ, καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὄχι, κύριε. Ὁ κόσμος βρίσκεται στὴ θέση του.

— Τί λές, Μαργαρώ : Ὅλα, ὅπως τἀφήσαμε χθὲς ποὺ κλείσαμε ;

— Ὅλα, κύριε.

— Κι' ὁ οὐρανός ;

— Κι' ὁ οὐρανός. Ἔχει μάλιστα καὶ ἥλιο. Τώρα δὰ ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ βουνό.

— Κι' ὁ ἥλιος λοιπόν ; Καὶ τὸ βουνό ; Κι' ἡ Ἀκρόπολη ; Καὶ τὰ σπίτια; Κι' οἱ δρόμοι ;

— Ὅλα, κύριε, ὅλα.

— Περίεργο πράμμα ! Κι' οἱ ἄνθρωποι ; Εἶναι στὸ δρόμο ἄνθρωποι, Μαργαρώ ;

— Σὰν καθεμέρα. Τρέχουν μάλιστα, γιατί κάνει κρύο...

— Κρύο ;! Κάνει, ἀλήθεια, κρύο πολύ ; . . .

—Χμ ! ἀρκετό... Δὲν τὸ καταλαβαίνετε, ποὺ εἶναι ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο;

— Ὄχι, δὲν ἔρθασε ἀκόμα ὥς τὸ κρεββάτι μου... Μὰ πές μου, Μαργαρώ. Σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἕνα κρύο ἀφάνταστο ;

— Ἀφάνταστο...τί θὰ πῇ ;

— Νά, ἕνα κρύο ποὺ οὔτε τὸ εἴδαμε ποτέ, οὔτε τὸ φανταστήκαμε. Μεγάλο, ὑπερβολικό, φοβερό...

— Ἄ, δὲν τὸ πιστεύω . . . Συνειθισμένο μοῦ φαίνεται . . . Σὰ Δεκέμβρης, κύριε.

— Κι' ἐπιμένεις πὼς ὅλα βρίσκουνται στὴ θέση τους. Μὰ εἶδες καλά, Μαργαρώ; Μὴ λείπῃ τίποτα ;

— Τὸ παραμικρό. Ἂν δὲν πιστεύετε, ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε. Νά, καὶ στὸ μπαλκόνι τῆς κυρίας Ἀνδρομάχης ἡ γάστρα μὲ τὸ λουλούδι ποὺ τὴν ἔδγαλε χτές. Καὶ στὴν ταράτσα τῆς κυρίας Καλλιόπης ἀπλωμένα τὰ ροῦχα τῆς χτεσινῆς πλύσης.

— Ἀμὴ ζῶα, Μαργαρώ ; Βλέπεις ζῶα ;

Ἡ Μαργαρὼ κοίταξε κάτω, δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ σὲ λίγο μοῦ εἶπε:

— Μάλιστα... Βλέπω δυὸ σκύλους... μιὰ γάτα...ἕναν πετεινό... Μπᾶ ! μπᾶ! Καὶ τὸ γαϊδοῦρι τοῦ μανάβη. Μπροστά μου ἦταν τόσην ὥρα καὶ δὲν τὤβλεπα. Ἄ, νά, φτάνει ἀπ' ἀντίκρυ κι' ἕνα κοπάδι τραγιά.

— Καλά, Μαργαρώ. Κλεῖτε τὸ παράθυρο, γιατὶ ἄρχισα νὰ κρυώνω...Πήγαινε τώρα, νὰ σηκωθῶ. Κι' ἀφοῦ δὲν χάλασε ὁ κόσμος, ἑτοίμασέ μου τὸ γάλα μου.

Ἡ ὑπηρέτρια κίνησε νὰ φύγῃ, φαινόταν ὅμως πὼς κάτι ἤθελε ἀκόμα νὰ πῇ. Ἐπιτέλους δὲ βάσταξε καὶ τὤτε :

— Μ' ἀλήθεια, κύριε, πιστέψατε σεῖς πὼς θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος ;

Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγὼ τόσην ὥρα νἀκούσω. Μήπως γι' αὐτὸ δὲν τῆς ἔκαμα ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἐρωτήσεις ;

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία μου, Μαργαρώ, ἀποκρίθηκα, τὸ πίστεψα. Τῶγραφαν, βλέπεις, ὅλες οἱ ἐφημερίδες. Ἦταν τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Πφ ! ἔκαμε ἡ Μαργαρὼ μ' ἕνα μορφασμὸ σὰν περιφρονητικὸ γέλιο. Ἐγὼ δὲν τὸ πίστεψα καθόλου. Οὔτε πιστεύω ποτέ μου, σὰν ἀκούω πὼς θὰ γίνῃ κοσμοχαλασιά.

— Μὰ καλά, ὅταν σοῦ εἶπα νὰ ἰδῆς ἀπὸ τὸ παράθυρο, πῶ; τὤκανες μὲ ὅλο σου τὸ σοβαρό ;

— Ἐρῶ κι' ἐγώ; . . . Ἀφοῦ μοῦ λέγατε σεῖς... τί νἄκανα ;

— Ὥττε σὺ δὲν τὸ εἶχες πιστέψει... Μὰ γιατί ;

— Γιατί ὅσες φορὲς τἄκουσα στὴ ζωή μου, βγῆκε ψέμμα. Δὲ θυμᾶστε, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, μὲ τὸν κομήτη ;.. Ἔπειτα, πῶς μπορεῖ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος ; Γιατί τὸν ἔκανε λοιπὸν ὁ Θεός ;

— Δὲν τὸ ξέρω, Μαργαρώ . . . . Μὰ μπορεῖ νἄχῃς καὶ δίκηο. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ ξαναπιστέψω πιά, ἂν τύχῃ νἀκούσω γιὰ κοσμοχαλασιά, ἀφοῦ ὕστερ' ἀπ' ὅσα ἔλεγες ὡς χθές, ὑπάρχουν ἀκόμα σήμερα ἥλιος, ἥλιος, βουνά, σπίτια, ἄνθρωποι, ζῶα, δέντρα, ὡς καὶ ροῦχα τῆς πλύσης. Καὶ δὲν κάνει οὔτε «ἀφάνταστο» κρύο...Καλά, Μαργαρώ, πήγαινε τώρα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ὑπηρέτριά μου βγῆκε χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Κι' ἄμα ἔμεινα μονάχος, συλλογίσθηκα : Πόσο πιὸ φρόνιμα μίλησε καὶ φέρθηκε ἡ ἁπλοϊκή, ἡ ἀγράμματη αὐτὴ γυναῖκα, ἀπὸ πολλοὺς γραμματισμένους ἀνθρώπους ποὺ ἔτυχε νὰ ἰδῶ καὶ νἀκούσω, καὶ στὴν προχθεσινὴ ψευτο-κοσμοχαλασιὰ καὶ 's ἄλλες πολλές !...

Γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γνώρισ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἄλλο δὲν ἀκούω νὰ λένε παρὰ πὼς θὰ χαλάσῃ. Καὶ κάθε τόσο, —μὰ πολὺ συχνά, —προσδιορίζουν τὸν τρόπο τῆς καταστροφῆς του, τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή,—μὲ τὰ δευτερόλεπτα,— καὶ... περιμένουν νἀληθέψῃ ἡ προφητεία. Πόσες φορές, ἀλήθεια, δὲν παίχτηκε στὸν κόσμο ἡ τραγικὴ αὐτὴ κωμῳδία ! Κάποιος νὰ προφητεύῃ τὴν κοσμοχαλασιὰ κι' οἱ ἄλλοι νὰ τὸν πιστεύουν, νὰ φοβοῦνται, νὰ τρελλαίνουνται, μὰ σὲ τέτοιο βαθμὸ πολλὲς φορές, ὥστε νὰ κλείνουνται σὲ μοναστήρια, γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν μὲ προσευχὴ καὶ μετάνοια γιὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, ἢ νὰ ξοδεύουν σὲ γλέντια καὶ φαγοπότια ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν, κι' ἄλλοι, οἱ πιὸ τρελλοὶ ἀπ' ὅλους, νὰ κάνουν... τὴ διαθήκη τους ! ! Καὶ νὰ συλλογιέται κανεὶς ὅτι αὐτὰ δὲν γινόνταν μόνο σὲ περασμένους καιρούς, στὸ σκοτεινὸ Μεσαίωνα,—π.χ. τὸ 1000 μ. Χ., ὅταν ἡ Ἀνθρωπότης ὅλη εἶχε πιστέψει πὼς θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος, — ἄλλα καὶ στὸν καιρό μας, στὸν αἰῶνα τῶν Φώτων, ὅπως τὸ 1909 μὲ τὸν κομήτη τοῦ Χάλλεϋ, κι' ὅπως προχθὲς μὲ τὴν συζυγία τῶν Πλανητῶν, ποὺ πολλοὶ πάλι βρέθηκαν πρόθυμοι νὰ πιστέψουν.

Ἤθελα νἄξερα τώρα τί κάνατε σεῖς. Τὸ πιστέψατε;—Καθόλου ἀπίθανο. Στὴ Μαργαρὼ εἶπα πὼς τὸ πίστεψα, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσω· μὰ στὴν ἡλικία σας τὰ πίστευα κι' ἐγὼ ὅλα. Ὅταν τύχῃ λοιπὸν νὰ ξανακούσετε πὼς θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, —καὶ θὰ τύχῃ πολλὲς φορές, εἶμαι βέβαιος...—σᾶς παρακαλῶ νὰ θυμηθῆτε λιγάκι τὴν παραπάνω συνομιλία μὲ τὴν ἀτλοϊκή μου ὑπηρέτρια.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

Ἐμεῖς δὲν εἴχαμε μάτια παρὰ μόνο γιὰ τὶς ἀγελάδες, ποὺ τὶς βλέπαμε νἀνοιγοκλείνουν τὰ βλέφαρα καὶ νἀργοκινοῦν τὸ σαγόνι, ἀναμασῶντας ἥσυχα τὴ νυκτερινή τους τροφή, χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς δὲν θὰ ξανάτρωγαν πιὰ τὸ χορτάρι τῶν λειβαδιῶν ὅπου εἶχαν μεγαλώσει.

Ὕστερ' ἀπὸ μισῆς ὥρας περίπατο, εἴχαμε διαλέξει δεκαεπτὰ ἀγελάδες ποὺ μᾶς ἔκαναν στὴν ἐντέλεια, ἡ μιὰ γιὰ τοῦτο της τὸ προτέρημα, ἡ ἄλλη γιὰ τὸ ἄλλο, τρεῖς γιατ' ἦταν κόκκινες, δυὸ γιατ' ἦταν ἄσπρες. Στὸ χρῶμα, βλέπετε, δὲν εἴχαμε καταφέρει ἀκόμα νὰ συμφωνήσουμε, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ.

Στὶς ἑπτὰ πήγαμε στὸ σπίτι τοῦ κτηνιάτρου, ποὺ μᾶς περίμενε, καὶ γυρίσαμε μαζί του στὸ πανηγύρι, λέγοντάς του πάλι τί καὶ τί θέλαμε νἄχῃ ἡ ἀγελάδα ποὺ θἀγοράζαμε.

Τὰ κυριώτερα ἦταν : νὰ κάνῃ πολὺ γάλα καὶ νὰ τρώῃ λίγο.

— Νὰ μιὰ ποὺ φαίνεται καλή, εἶπε ὁ Ματτίας δείχνωντας μιὰν ἄσπρη.

— Αὐτὴ μοῦ φαίνεται καλύτερη, εἶπα ἐγὼ δείχνωντας μιὰ κόκκινη.

Ὁ κτηνίατρος μᾶς συμβίβασε μὴ σταματῶντας οὔτε στὴ μιὰ οὔτε στὴν ἄλλη, ἀλλὰ πηγαίνοντας σὲ μιὰ τρίτη. Ἦταν μιὰ μικρόσωμη ἀγελάδα, μὲ λεπτὰ πόδια, κοκκινότριχη, μὲ αὐτιὰ καὶ μάγουλα καστανά, μὲ μαῦρο γύρο στὰ μάτια της καὶ μὲ ἄσπρο γύρο στὴ μούρη.

— Νὰ ἡ ἀγελάδα ποὺ θέλετε! μᾶς εἶπε.

Ἕνας χωρικός, ἀδύνατος σὰν ἀρρωστιάρης, τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ σχοινί, κι' αὐτὸν ρώτησε ὁ κτηνίατρος πόσο τὴν πουλοῦσε.

— Τρακόσια φράγκα!

Ἄρεσε πολὺ καὶ σὲ μᾶς ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἀγελαδίτσα μὲ τὴν ἔξυπνη φυσιογνωμία της· ἄμ' ἀκούσαμε ὅμως τὴν τιμή, τὰ κατεβάσαμε. Τρακόσια φράγκα, ποῦ νὰ τὰ βροῦμε; Κι' ἔγνεψα στὸν κτηνίατρο νὰ φύγουμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε καμμιὰν ἄλλη φθηνότερη.

Ἐκεῖνος ὅμως μοῦ ἔγνεψε νὰ μείνουμε.

Καὶ τότε ἄρχισε τὸ παζάρεμα μὲ τὸ χωρικό. Ὁ γιατρὸς τοῦ ἐπρότεινε ἑκατὸν πενῆντα φράγκα. Ὁ χωρικὸς κατέβηκε δέκα. Ὁ γιατρὸς ἀνέβηκε στὰ ἑκατὸν ἑβδομῆντα. Ὁ χωρικὸς κατέβηκε στὰ διακόσια ὀγδόντα.

Ἀλλ' ἄμα ἔφθασαν ὡς ἐδῶ, τὰ πράγματα δὲν ἐξακολούθησαν ἔτσι. Ἀντὶ νὰ προσφέρῃ, ὁ κτηνίατρος ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἀγελάδα προσεκτικά: εἶχε πολὺ ἀχαμνὰ τὰ πόδια, πολὺ κοντὸ τὸ λαιμό, πολὺ μακρυὰ τὰ κέρατα· καὶ πλεμόνια ὄχι γερά, καὶ μαστάρια ὄχι καλὰ σχηματισμένα.

Ὁ χωρικὸς ἀποκρίθηκε τότε πὼς ἀφοῦ ξέραμε τόσο καλὰ ἀπὸ ἀγελάδες κι' ἀφοῦ ἡ δική του θὰ ἔπεφτε σὲ τόσο καλὰ χέρια, μᾶς τὴν ἄφινε διακόσια πενῆντα φράγκα μόνο.

Ἐμεῖς φοβηθήκαμε, γιατὶ πιστέψαμε κι' οἱ δυὸ μας πὼς ἦταν ἀλήθεια κακὴ ἀγελάδα.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε κι' ἄλλες! εἶπα.

Ἄμ' ἄκουσε αὐτό, ὁ χωρικὸς κατέβηκε ἄλλα δέκα φράγκα.

Τέλοσπάντων, ἀπὸ παζάρι σὲ παζάρι, ἔρθασε στὰ διακόσια δέκα, ἀλλὰ ἐκεῖ πιὰ σταμάτησε.

Μ' ἕνα κρυφὸ σκούντημα, ὁ κτηνίατρος μᾶς εἶχε κάμει νὰ καταλάβουμε πὼς ὅλα ἐκεῖνα ἔτσι τἄλεγε καὶ πὼς ἡ ἀγελάδα ὄχι μόνον δὲν ἦταν κακή, παρ' ἀπεναντίας ἔξοχη. Μὰ τὰ διακόσια δέκα φράγκα, γιὰ μᾶς, ἦταν πάρα πολλά...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Ματτίας, τριγυρίζοντας τὴν ἀγελάδα, τῆς τράβηξε μὲ τρόπο τὴν οὐρά, τῆς ἔδγαλε μιὰ μακριὰ τρίχα καὶ ... ἔραγε μιὰ κλωτσιά.

Αὐτὸ πιὰ μ' ἔκαμε νὰ τἀποφασίσω.

— Ἄς εἶναι διακόσια δέκα φράγκα, εἶπα, νομίζοντας πὼς αὐτὰ θἄταν ὅλα-ὅλα.

Κι' ἄπλωσα τὸ χέρι, γιὰ νὰ πάρω τὸ σχοινί· μὰ ὁ χωρικὸς δὲν μοῦ τἄφισε.

Ἔπρεπε ἀκόμη νὰ πληρώσω γιὰ τὸ κρασὶ τοῦ κοπελιοῦ,—ἦταν ἡ συνήθεια,— γιὰ τὸ σχοινὶ τῆς ἀγελάδας, γιὰ τὴ βουκέντρα, ξέρω κι' ἐγὼ γιὰ τί ἄλλο;.. Καινούργια παζάρια γιὰ καθέν' ἀπ' αὐτά. Ἄ, τί πονηρός, τί κατεργάρης ἐκεῖνος ὁ χωριάτης, Θέ μου! Κατάφερε νὰ μᾶς πάρῃ καὶ τὰ τέσσερα φράγκα ποὺ θὰ μᾶς ἔμεναν καὶ νὰ μᾶς ἀφίσῃ χωρὶς πεντάρα!

Τέλοσπάντων, μᾶς παράδωσε τὴν ἀγελάδα του, ποὺ ἦταν πιὰ ὅλη δική μας.

«Φιλήσαμε τὴν ἀγελάδα μας...» (Σελ. 13, στ γ'.)

Εἴχαμε ἀγελάδα, — μὰ δὲν εἴχαμε οὔτε νὰ φᾶμε, οὔτε νὰ τὴν θρέψουμε.

— Θὰ ἐργασθοῦμε, εἶπε ὁ Ματτίας. Τὰ καφενεῖα εἶναι γεμάτα. Ἂν χωρίσουμε μάλιστα, θὰ μπορέσουμε νὰ τραγουδήσουμε σὲ ὅλα. Καὶ θἄχουμε μιὰ καλὴ εἴσπραξη ἀπόψε.

Κι' ἀφοῦ ὡδηγήσαμε τὴν ἀγελάδα μας στὸ σταῦλο τοῦ χανιοῦ μας, ὅπου τὴ δέσαμε μὲ πολλοὺς-πολλοὺς κόμπους, ἀρχίσαμε νὰ γυρίζουμε τὰ καφενεῖα, καθένας χωριστά. Ἔτσι δουλέψαμε ὅλη μέρα. Καὶ τὸ βράδυ μετρήσαμε μαζὶ τὰ λεπτά μας καὶ τὰ βρήκαμε ἑπτὰ φράγκα καὶ πενῆντα. Τέσσερα καὶ πενῆντα εἶχε κερδίσει ὁ Ματτίας καὶ τρία ἐγώ. Εἴμαστε πάλι πλούσιοι !

Ἀλλὰ ἡ χαρά μας γιὰ τὰ ἑπτάμισυ φράγκα ποὺ κερδίσαμε, ἦταν πολὺ μικρὴ μπροστὰ στὴ χαρά μας γιὰ τὰ διακόσια πενῆντα ποὺ ξοδέψαμε.

Καταφέραμε μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ χανιοῦ νἀρμέξῃ τὴν ἀγελάδα μας καὶ δειπνήσαμε μὲ τὸ γάλα της. Ποτέ μας δὲν εἴχαμε πιῇ ὡραιότερο! Ὁ Ματτίας μάλιστα εἶπε πὼς λὲς κι' εἶχε ζάχαρη καὶ μύριζε ἀνθὸ πορτοκαλιᾶς, σὰν τὸ γάλα ποὺ τοῦ ἔδιναν στὸ Νοσοκομεῖο, μὰ πολὺ ἀνώτερο.

Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μας, πήγαμε καὶ φιλήσαμε τὴν ἀγελάδα μας στὴ μαύρη της μούρη. Καὶ χωρὶς ἄλλο κατάλαβε αὐτὸ τὸ χάδι, γιατὶ κι' ἐκείνη μᾶς ἔγλειψε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν τραχειά της γλῶσσα.

— Τὸ ξέρεις ποὺ φιλεῖ; φώναξε ὁ Ματτίας γοητευμένος.

Γιὰ νὰ καταλάβετε τὶ εὐτυχία ἦταν γιὰ μᾶς νὰ φιλοῦμε τὴν ἀγελάδα μας καὶ νὰ μᾶς φιλῇ τ' αὐτή, πρέπει νὰ θυμηθῆτε πὼς οὔτ' ἐγὼ οὔτε ὁ Ματτίας εἴμαστε συνειθισμένοι σὲ φιλιὰ καὶ σὲ χάδια. Μᾶς ἄρεσαν, τὰ θέλαμε σὰν παιδιὰ ποὺ ἤμαστε, μὰ δὲν εἴχαμε κανένα νὰ μᾶς τὰ χαρίζῃ. Ἄλλη ἡ τύχη ἡ δική μας, κι' ἄλλη τῶν χαϊδεμένων παιδιῶν...

Τὸ ἄλλο πρωΐ σηκωθήκαμε μὲ τὸν ἥλιο καὶ ξεκινήσαμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σιαβανό.

Ἐπειδὴ εὐγνωμονοῦσα τὸ Ματτία γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ μοῦ εἶχε δώσει, —γιατὶ χωρὶς τὸ σύντροφό μου, ποτὲ δὲν θὰ κέρδιζα τόσα λεπτά, — τὸν ἄρισα νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸς τὴν ἀγελάδα μας. Ὤ, μὲ τί χαρὰ τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ σχοινί της, ἐνῶ ἐγὼ ἀκολουθοῦσα ἀπὸ πίσω! Μονο ἀφοῦ βγήκαμε ἀπὸ τὴν πόλη, πῆγα στὸ πλάϊ τοῦ Ματτία, γιὰ νὰ συνομιλοῦμε κατὰ τὸ συνειθισμένο καὶ γιὰ νὰ βλέπω κι' ἐγὼ στὸ πρόσωπο τὴν ἀγελάδα μας.

Ἀλήθεια, τί ὄμορφη ποὺ ἦταν καὶ τί ὡραῖα ποὺ περπατοῦσε, καμαρωτὰ-καμαρωτά, σὰ ζῶο ποὺ ἔχει συναίσθηση τῆς ἀξίας του.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 6].

8.—Προσθῆκαι, εἰς σταλείσας ἤδη λύσεις, δι ἁπλῆς κατόπιν ἐπιστολῆς, δὲν γίνονται δεκταί. Ἐὰν ὁ λύτης εὕρῃ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου φυλλαδίου, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἔστειλεν, ἐπιθυμῇ δὲ νὰ προστεθοῦν καὶ αὗται, ὀφείλει νὰ τὰς γράψῃ ἐπίσης ἐπὶ χάρτου τῶν λύσεων. Ἐὰν δὲ αἱ προσθετέαι λύσεις εἶναι δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, πρέπει πάλιν νὰ γραφοῦν εἰς δύο ἢ περισσότερα φύλλα χάρτου τῶν λύσεων.

9.—Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χάρτου τῶν λύσεων γραμμέναι λύσεις, *ὅταν δὲν συνοδεύονται ὑπὸ ἐπιστολῆς*, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς *ἀνοικτοῦ φακέλλου*, μὲ πενταλεπτον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις ὅλο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων διαμιᾶς, δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἐὰν ὁ λύτης εἶναι βεβαιος, ὅτι θὰ φθάσουν πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου.

10.—Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

α᾽] Εἰς τὴν *Μεγάλην Τάξιν*. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν ὀρθῶν λύσεων ἀντιπροσωπεύοντα τοὐλάχιστον τὰ *ὀκτὼ δέκατα* [8/10] τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας — *καὶ ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθολοκλήρου πρὸς τὰς ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευομένας* διὰ τοῦτο ὅπου *ἐφαρμόζονται πολλαὶ λύσεις, ὁ λύτης εἰμπορεῖ νὰ τὰς σημειώῃ ὅλας*.—εἶναι ὑποψήφιοι διὰ τὸ πρῶτον Βραβεῖον, καὶ ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου εἷς. Οἱ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *Ἰσότιμοι*. [Ἴδε κατωτέρω Σημείωσιν].

β᾽] Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Λύσεων ἴσος τὰ *ἑπτὰ δέκατα* (7/10) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Β᾽ Βραβεῖον. Δύο ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς Ἰσότιμοι. [Ἴδε κατωτέρω Σημείωσιν].

γ᾽] Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Λύσεων ἴσος τὰ *ἓξ δέκατα* (6/10) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας, εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Γ᾽ Βραβεῖον. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς Ἰσότιμοι. [Ἴδε κατωτέρω Σημείωσιν].

Σημείωσις:

Οἱ ΙΣΟΤΙΜΟΙ ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α᾽ Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των *ἐπὶ πλήρωμῆ* ὀρ. 10, διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γράφασουν, (ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων, διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην παραγράφεται τὸ δικαίωμα), ἕνα μόνον, οἱονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν *1894—1919* [Β᾽ Περίοδος] μὲ ἔκπτωσιν τριῶν [3] δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β᾽ Βραβείου νὰ γράφασουν ὁμοιον τόμον μὲ ἔκπτωσιν δύο [2] δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ᾽ μὲ ἔκπτωσιν μιᾶς [1] δραχμῆς. Ἐγνοεῖται ὅτι τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται χωριστὰ δι᾽ ἕκαστον διαγωνισμόν. Ὁ ἐλθὼν π. χ. Ἰσότιμος Α᾽ Βραβείου εἰς δύο διαγωνισμοὺς δὲν δικαιοῦται νὰ γράσῃ ἕνα τόμον μὲ ἔκπτωσιν ἓξ (6) δρ. ἀλλὰ δύο τόμους μὲ ἔκπτωσιν τριῶν δρ. δι᾽ ἕκαστον τόμον]. Διὰ τὰς ἀμοιβὰς τῶν διὰ κλήρου βραβευομένων, ἴδε Κεφ. ζ᾽ περὶ Βραβείων. [ἄρθρον 2, § α᾽, β᾽. γ᾽.]

δ᾽] *Ἔπαινον* λαμβάνουν ἐκ τῶν ἑπομένων οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τῶν δύο τρίτων [2/3] τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ Γ᾽ Βραβεῖον.

ε᾽] *Εὔφημον Μνείαν* λαμβάνουν πάντες οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι.

ς᾽] *Εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν*: Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α᾽ Βραβεῖον ἀρκεῖ νὰ ἔχουν μόνον τὰ *ἑπτὰ δέκατα* [7/10] τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων. Διὰ τὸ Β᾽ Βραβεῖον μόνον τὰ *ἓξ δέκατα* [6/10], καὶ διὰ τὸ Γ᾽ Βραβεῖον μόνον τὰ *πέντε δέκατα* [5/10].

ζ᾽] *Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν*: Πάλιν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἀλλ᾽ οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α᾽ ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὰ *πέντε δέκατα* [5/10] τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων, διὰ τὸ Β᾽ τὰ *τέσσαρα δέκατα* [4/10] καὶ διὰ τὸ Γ᾽ τὰ *τρία δέκατα* [3/10].

11. Κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Εὐσήμων, ἐκτὸς τῶν ἀναλογούντων εἰς ἕκαστον δυνάμει τοῦ ποσοῦ τῶν λύσεών του, [*ἐν εὐσημον διὰ κάθε δέκα λύσεις ἢ κλάσμα αὐτῶν*,] τῷ προστίθενται καὶ ἄλλα ἀκόμη εὔσημα,—*Εὔσημα Ἐπιμονῆς* λεγόμενα,—ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν φυλλαδίων, τῶν ὁποίων ἔστειλε λύσεις. Ἡ ἀναλογία αὕτη εἶνε ἓν ξῦσημον ἐπὶ πλέον δι᾽ ἑκάστην *δυάδα* φύλλων ἢ κλάσμα αὐτῆς. Οὕτως ὁ στείλας λύσεις ὅλων τῶν φυλλαδίων τῆς τριμηνίας, λαμβάνει ἐπὶ πλέον τὰ εὔσημα ἐπιμονῆς ἐπὶ πλέον ὁ στείλας λύσεις 10 ἢ 9 φυλλαδίων μόνον, λαμβάνει ἐπὶ πλέον ὁ εὔσημα ἐπιμονῆς, καὶ οὕτω καθεξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε᾽

Ἄλλοι Διαγωνισμοί

1.—*Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος*. — Δίδεται ὡς θέμα μία παροιμία, ἢ μία εἰκόνα, ἢ σειρὰ εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἑκάστοτε λεπτομερῶς εἰς τὴν Προκήρυξιν.

2.—*Δημοψήφισμα*, ἤτοι *Διαγωνισμὸς Ψευδωνύμων*. — Κατ᾽ ἔτος βραβεύονται τὰ καλλίτερα ψευδώνυμα διὰ *Δημοψηφίσματος* πάντων τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Συγχρόνως βραβεύονται κι᾽ ἀπὸ τοὺς Ἐκλογεῖς οἱ ψηφίσαντες ὅλα ἢ τὰ περισσότερα ἐπιτυχόντα ψευδώνυμα. Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἐπίσης κατὰ τὴν προκήρυξιν λεπτομερῶς.

3.—*Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος*, ἤτοι *πρὸς ἐγγραφὴν νέων Συνδρομητῶν, καὶ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων*.—Περὶ τῶν διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφάλαια Ζ᾽ καὶ Θ᾽.

4.—Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι *Διαγωνισμοί*, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι: *Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς*, *Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως* (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ, γερμανικοῦ). *Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων*, *Κρυπτογραφικοῦ* κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἑκάστοτε τὰ θέματα καὶ ὁρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄλλοτε ἄλλοι.

5.—Γίνεται ἐπίσης καὶ εἷς ἰδιαίτερος Διαγωνισμός, ὀνομαζόμενος «*Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως*», ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ ἔτους. Δίδεται μιὰ ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν δι᾽ ἐπιστολῆς. Βραβεύονται αἱ καλλίτεραι ἀπαντήσεις, ἡ δὲ κρίσις δημοσιεύεται ἐκτενὴς καὶ εἰκονογραφημένη. (Εἰς αὐτὴν λαμβάνει μέρος ὅλο τὸ *Σπιτικὸ* τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν οἰκονόμον της Κυρὰ-Μάρθαν, τὸν ψυχογυιόν της καὶ γραμματικὸν Ἀνανίαν, τὰς δώδεκα ἀδελφάς του Ἀγάπην, Ἐλπίδα, Πίστιν, Κικήν, Φιφὴν κλπ. καὶ τὴν μαύρην γάταν της Πίσσαν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ᾽

Τὰ Βραβεῖα καὶ τὰ Εὔσημα

Ι.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαιροῦνται εἰς Μεγάλους καὶ εἰς Μικρούς. *Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ* εἶναι: ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς Διηγήματος, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. *Μικροὶ Διαγωνισμοὶ* εἶναι ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, Ποιήματος, Κρυπτογραφικοῦ, Μεταφράσεως κτλ.

2.—Εἰς τοὺς *Μεγάλους Διαγωνισμοὺς*:

α᾽.—Ὁ τυχὼν *Α᾽ Βραβείου* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του, ὅταν εἶναι διήγημα ἢ Πνευματικὴ Ἄσκησις· 2] δημοσιεύεται *δωρεὰν* ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, ἂν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἴτε μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε καὶ μὲ τὸνομά του, *ἂν δηλώσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματός του*· 3] λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία 3 δραχμῶν κατ᾽ ἐκλογὴν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β᾽.—Ὁ τυχὼν *Β᾽ Βραβείου* λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 2.

γ.—Τέλος ὁ τυχὼν *Γ᾽ Βραβείου* λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἀνω ἀξίας 1 δραχμῆς.

Σημείωσις. Τὰ ταχυδρομικὰ τῶν βιβλίων εἶναι εἰς βάρος τοῦ βραβευομένου.

Ἐὰν θέλῃ νὰ λάβῃ βιβλία ἀνώτερα τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου του δύναται, ἐὰν συμπληρώσῃ τὴν διαφορὰν τοῖς μετρητοῖς.

3.—Εἰς τοὺς *Μικροὺς Διαγωνισμοὺς*:

α᾽.—Ὁ τυχὼν *Α᾽ Βραβείου* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α᾽ Βραβείου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν· 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδ. Πνεύματος (Α᾽ Β᾽ Γ᾽) τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

β᾽.—Ὁ τυχὼν *Β᾽ Βραβείου* λαμβάνει ὡς δῶρον 2 τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος κατ᾽ ἐκλογήν του.

γ᾽.—Τέλος ὁ τυχὼν *Γ᾽ Βραβείου* λαμβάνει ὡς δῶρον ἓν τομίδιον Παιδικοῦ Πνεύματος κατ᾽ ἐκλογήν του.

4.—Ἡ σχετικὴ περὶ ἀποστολῆς τῶν βραβείων *οἱουδήποτε Διαγωνισμοῦ* αἴτησις πρέπει νὰ γίνῃ *ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ* ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ· ἄλλως τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

5.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, καθὼς καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ψευδωνύμων, θεωρούμενοι ὡς ἑκτακτοι, ἔχουν ἰδιαίτερον ὅλως βραβεῖα ὁριζόμενα ἑκάστοτε εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.—Τὸ *ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ* εἶναι ἐτήσιον καὶ ἀπονέμεται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν διακρινομένην ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, ἡ Διάπλασις σημειώνει Εὔσημα ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς ἀπαντήσεως. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὰποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δι᾽ ἑνὸς Ε, ἢ δι᾽ ἑνὸς ἀριθμοῦ προηγουμένου τοῦ Ε, ἐντὸς παρενθέσεως, (π.χ. [3Ε], [10Ε] κτλ.) σημειουμένων παρὰ τὸ ψευδώνυμον ἢ τὸ ὄνομα τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α᾽.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλήτερον ἀριθμὸν Εὐσήμων λαμβάνει τὸ *Α᾽ Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων*, μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1] δημοσιεύεται ἡ *εἰκών* του 2] λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ἀξίας 10 δραχμῶν κατ᾽ ἐκλογήν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β᾽.—Δύο Δεύτερα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 5.

γ᾽.—Τρία Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τοὺς λαβόντας Δεύτερον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει, ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 3,50.

Σημείωσις.—Τὰ βραβεῖα εἶνε παρακατω εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ στέλλουν μαζὶ μὲ τὴν αἴτησιν, καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

δ᾽.—*Ἔπαινος* ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων μεγαλήτερον τῶν δύο τρίτων (2/3) τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος.

ε᾽.—*Εὔφημος Μνεία* ἀπονέμεται τέλος εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τῶν δύο τρίτων (2/3) τουλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

7.—Ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους (10 Νοεμβρίου) ὀφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν λεπτομερῆ *σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσήμων*, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ᾽ ἀποτελέσματα. Ἡ σημείωσις αὐτὴ πρέπει νὰ γράφῃ χωριστὰ ἑκάστην ἀπονομὴν Εὐσήμων, τὸν Διαγωνισμόν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου. Καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ ἄθροισμα αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ᾽

Ἀλληλογραφία· Μικραὶ Ἀγγελίαι

1.—Κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον, καὶ τ᾽ ἀδελφιά του, ὅσα ἔχουν ἐπίσης ψευδώνυμον, δύνανται νὰ γράψουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐπὶ παντοίων θεμάτων τῆς ἐκλογῆς των, ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κυκλου μας, ἐν τυπώσεώς τινος, κλπ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, διὰ νὰ λαμβάνωνται ὑπ᾽ ὄψιν, πρέπει νὰ εἶναι ὅσῳ τὸ δυνατὸν καθαρογράμμεναι, *ὅταν δὲ περιέχουν τι ἄξιον ἀπαντήσεως καὶ ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ* ὁ χῶρος, ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαιτέραν στήλην, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται *Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως*.

2.—Ἐκτὸς τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Διαπλάσεως, οἱ φίλοι της συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα στήλη, ἐπιγραφομένη *Μικραὶ Ἀγγελίαι*, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν πληροφορίαν, ἢ ἐρώτησιν, ἢ πρότασιν, ἢ ἀγγελίαν,—τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως—προκαταβάλλων τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὴν ἑξῆς διατίμησιν:

α᾽.—Διὰ κάθε Μικραν Ἀγγελίαν, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, πληρώνονται δραχμαὶ 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Περαν τῶν δέκα λέξεων 20 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπτὰ 40. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρίζεται 1, ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν μόνον λέξιν ἂν ἀποτελῆται.

β᾽.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν Διάπλασιν Μικραν Ἀγγελίαν, τὸ ἄνω τιμολόγιον ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλάσιον.

γ᾽.—Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί, ὑβριστικαί, ἀπρεπεῖς ἐν γένει, ἢ ἀντικείμεναι πρὸς τὸ καθεστὼς, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἡ πλήρωμὴ διέγει τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ κανεὶς ὅ,τι ἐγκρίνεται, ὄχι ὅμως καὶ ὅ,τι θέλει.

3.—Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἀλλ᾽ ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται *μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων*. Ἀγόρια ἀλλήλοις γράφουν μὲ ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ κορίτσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις, δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ ἢ τὰ δελτάρια πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φάκελον, διὰ νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ πρῶτα ἡ Διάπλασις καί, ἂν τὰς ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς διαβιβάζῃ.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ἄχ, μπαμπά, ἀγοράστε μου μιὰ τρομπέττα!

—Γιὰ νὰ μὰς ξεκουφαίνῃς;

—Ὄχι, μπαμπά· θὰ τὴν παίζω μόνο σὰν κοιμάστε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κολκοτρώνη

***

Ὁ μικρὸς Κωστάκης, βλέπων μιὰ Διάπλασι στὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ, τρέχει στὴν ἀδελφή του καὶ τῆς λέγει:

—Κούλα μου, αὐτὸ τὸ παιδὶ σοῦ πῆρε τὴ Διάπλασί σου, νά, ἐκείνη ποὺ σοῦ ἔφερε τὸ πρωὶ ὁ ταχυδρόμος. Τὴν εἶδα καλά! Ἔχει ἀπέξω τὴν ἴδια ζωγραφιά!..

(*Γεγονὸς*)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καμπανέλ. τ. Ἀγροῦ

***

Στὸν Κωστάκη ὁ Πέτρος γράφει
Ἕνα γράμμα βιαστικό.
Καὶ στὸ τέλος τοῦ προσθέτει
Τὸ Ὑστερόγραφο αὐτό:

«Σὲ παρακαλῶ, Κωστάκη,
Μὰ χωρὶς ἀγαθολή,
Ἂν δὲν λύβῃς, τὸ παρόν μου
Νὰ μοῦ γράψῃς στὴ στιγμή!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψυφιδέως.

***

—Μαμμά! Ὁ Κωστάκης ἔγεινε Κιγηματογράφος!

—Τί;!

—Ναί! Ὁ γωτρὸς εἶπε πὼς ἔχει μέσα του ταινία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 11 Δεκεμβρίου 1919

Στερεότυπον. *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως» κ. Ν. Π. Πιπαδόπουλος μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκφράσω τὴ πιὸ θερμὴ του εὐχαριστίες τὰ ὅλους καὶ τὰ δεκα ποὺ τοῦ ἔστειλαν τηλεγραφήματα, κάρτες καὶ γράμματα γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ ἑορτή του. Εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ οὔτε νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ χωριστά, ὅπως ἤθελε, θὰ μποροῦσε, οὔτε κἂν νὰ τοὺς ἀνταφέρω ἐδῶ ὑπάρχει τόπος. Ἀς ἀρκεσθοῦν λοιπὸν στὰ λίγα αὐτὰ λόγια τῆς εὐγνωμοσύνης, γραμμένα μὲ τὴν καρδιά μας γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλες μαζί. Καὶ τοὺ χρόνου, παιδιά μου!

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ Πράκτορες μὲ παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσω ὀλίγον καιρὸν ἀνάμεσα, ὅπου νὰ εἰσπράξουν τὰ καθυστερούμενα ἀπὸ ἀγοραστάς των, παρατείνω τὴν προθεσμίαν τῆς ἐξοφλήσεως τῶν λογαριασμῶν, ποὺ θὰ ἔκανε αὐτοῦ, *μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου*. Ἀλλὰ εἶναι ἡ τελευταία. Ὅποιος Πράκτωρ δὲν θὰ ἔχῃ ἐξοφλήσει ὡς τότε, δὲν θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ὡ αἰα ἡ παρατήρησή σου, *Γέρω-Δῆμε*. Ἡ «Δεύτερη Πατρίδα» ἀρχίζει τρόπον τινὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ τελειώνει ἡ «Μυστηριώδη Νῆσος»: Βρίσκουμε δηλαδὴ ἐγκατεστημένους, πιὰ τοὺς ἀποίκους κοὶ τὸ ναυάγιο, ποὺ τοὺς ἔρριξε στὴ Νέα Ἑλβετία, καθὼς καὶ τὸ ἄλλο, ποὺ τοὺς ἔδωσε σύντροφο τὴν Τζένυ, προηγοῦνται. Ἐννοεῖται δμως, ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθουμε ὅλη τους τὴν ἱστορία. Ἡ «Δεύτερη Πατρίδα» θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Βρν, ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀκμῆς του.

Δαφνοστόλιστο Σίφος, μὲ μεγάλη μου χαρὰ διάβασα τὸ πρῶτο σου γραμματάκι, καὶ μάλιστα μὲ συγκίνηση, ἄμα εἶδα πὼς σὲ ὠθήγησε νὰ μοῦ γράψῃς ἡ καλή σου μαμμά, ἡ παλιά μου φίλη *Μανταριν φάγος*. Ναί, νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ γιὰ νὰ συνειθίσῃς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ τὴν ἀδελφάκι σου.

Γλυκὺ Παρελθόν, ἐξετάσεις τὶς παραγγελίες σου καὶ σ᾽ εὐχαριστῶ πολὺ πού μόλις σηκώθηκες ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὕστερ᾽ ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστειά, — δόξα σοι ὁ Θεός περασειεκή, —τὸ πρῶτο ποὺ θυμήθηκες νὰ κάμῃς, ἤταν νὰ μοῦ γράψῃς. Ναί, ἀγαπητή μου, δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἄμα γίνῃς ἐντελῶς καλά, ποὺ σοῦ τὸ εὔχομαι μὲ τὴν καρδιά μου, θὰ χαρίσῃς κὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ὁ *Γρηγόριος Ε* μοῦ γράφει: «Μὲ συγχωρεῖ, ποὺ δὲν σοῦ στέλλω ὁ ὁλκηρη ἐτησία συνδρομή, διότι ἔτυχε κάποια δυσκολία· νὰ εἶσαι δμως βεβαία, ὅτι σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ στείλω καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Δ᾽ ὅτι ἐννοῶ, ὅτι στὰς σημερινὰς περιστάσεις, πρέπει νὰ ὑποστρίξωμεν ἡμεῖς οἱ συνδρομηταί ὅσον περισσότερον εἰμποροῦμεν τὸ περιοδικόν μας.» Φσικά! Γιατί καὶ ποιος ἄλλος θὰ τὸ ὑποστηρίξῃ ἀπὸ σᾶς; Ἡ Κυβέρνησις; Μὰ ἡ Διάπλασις δὲν εἶναι πολιτικὸν φύλλον. Οἱ Ἔθνικοὶ εὐθύγεται; Ἀλτοὶ κτίζουν ἀκόμη Νοσοκομεῖα...

Τὸ ξεύσμα, *Μακεδὼν Πρόσκοπε*, ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ νομίζουν, ὅτι οἱ Πράκτορές μου ὠφελοῦνται χρηματικῶς ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν φύλλων. Ἡ ἀξιοπρέπεια τοὺς ὅμως δὲν πρέπει νὰ θίγεται ἀπὸ τὰ λόγια αὐτῶν τῶν ἀνοήτων, πρῶτον γιατί οἱ ὅροι τοῦ ξεσπαθώματος εἶναι τυπωμένοι καὶ καθένας μπορεῖ νὰ ἰδῇ, ὅτι δὲν γίνεται ἐκπτωσις εἰς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων φύλλων (ὅσα εἰσπράττουν, τόσα μὰ στέλλουν) καὶ διότερον, διότι τὸ καθήνας γίνεται συνήθως καὶ μὲ κάτοιαν μικρὰν θυσίαν.

Δόξα σοι ὁ Θεός ποὺ μὲ θυμήθηκες ἐπιτέλους, *Ἀεροναυτόπουλο*! Ὄχι δὲν σὲ εἶχα ἐγκαίρως, παρ᾽ ὀλίγον ὅμως νὰ σὲ ἐξχνοῦσα... Ἀλήθεια, ὁ καιρὸς περνᾷ πολὺ γρήγορα· ἀλλ᾽ αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος νὰ κάνουμε τόσον καιρὸ νὰ γράψουμε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαποῦμε. Ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ.

Νὰ καὶ ὁ *Φαίαξ*, ποὺ μοῦ ὑπόσχεται ἕνα καλὸ μπουκαμᾶ ἂν ... ἄν... ἄν κερδίσῃ μεγάλωρον τὸ Λαχεῖο. Δὲν ἔχω βέβαια μεγάλες ἐλπίδες, ἀλλὰ τὸν εὐχαριστῶ πολύ. Κ᾽ ἕνας καλὸς λόγος δείχνει τὴν ἀγάπη...

Λουκία ντὲ Λαμερμούρ, ἔχεις δίκηο· τὸ ξεσπάθωμα φέτος εἶναι πολὺ εὐπλόκαρο, ὄχι μόνον «ἐξ αἰτίας τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν» ποὺ θὰ στολίζουν τὸ φύλλο καὶ θὰ τὸ καθιστοῦν πιὸ ἀγαπητό», ἀλλὰ

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ρεζεντά*, κ. *Ἄριελ*, ἀ. *Ἡλιοπερίχυτος*, ἀ. *Πάλμυς*, ἀ. *Γκροζιέλλα*, κ. *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, ἀ. *Θηλυκὸς Διαβολος*, κ. *Κόδρος Β'*, ἀ. *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. *Λάβαρον τοῦ 21*, ἀ. *Διαβολόπαιδο*, ἀ. *Ἀγκάθι*, ἀ. *Μικης Ζέλας*, ἀ. *Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς*, ἀ. *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, ἀ. *Ψωφιδεύς*, ἀ. *Τζίτζικας*, ἀ. *Πειραϊκὸ Διαβολάκι*, ἀ. *Πράσινος Διαβολος*, ἀ. *Φρένιυς*, ἀ. *Αἰμίλιος Παῦλ ς*, ἀ. *Νεαρὸς Συνθέτης*, ἀ. *Λίγερος*, ἀ. *Ἰδεώδης Καρδία*, κ. *Ἀνυπόταχτη*, κ. *Ψαροπούλα*, κ. *Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου*, ἀ. *Ντάλια*, κ. *Διάττων Ἀστήρ*, ἀ. *Μπόεμ*, ἀ. *Μιρέϊγ*, κ. *Πρίμροζ*, κ. *Γοργὴ Ψαροπούλα*, κ. *Θεομαϊκός*, ἀ. *Ἀνεμοστρόβιλος*, ἀ. *Νεαρὸς Ντέτεκτιβ*, ἀ. *Φράουλα*, κ. *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, ἀ. *Κλεφτόπουλο τοῦ 21*, ἀ. *Θαρραλέα Ἑλληνίς*, κ. *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*, κ. *Παγεμένη Καρδιά*, κ. *Κόρη τῆς Ἀρίσβης*, κ. *Ὠχρόλευκη Ἀφροδίτη*, κ. *Τιμημένο Τουφέκι*, ἀ. *Φωνὴ τῆς Ἠπείρου*, ἀ. *Μαδυτοπούλα*, κ. *Ἀγριοβιολέττα*, κ. *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, ἀ. *Παλληκάρι*, *τῆς Φοκῆς*, ἀ. *Τριανταφυλλάκι*, κ. *Μικρὰ Ἠρώϊς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ψαροπούλα* μὲ *Ρομπίν*, *Τρελλοπρασακειάδα*.— τὸ *Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων* μὲ *Βωμ.τ.Ἐλευθ.*, *Ἔνδοξ. Τραπεζοῦντα*, *Ὀνειρεμ. Πατρίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Κωστάκην Ἀποστόλου* (μπρᾶβο, μικρό μου! γράφε μου· μὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (γιὰ τὸν κ. Παληόν δὲν ξέρω τόποτε· ὁ ἄλλος ὅμως ὡρισμένως δὲν εἶναι·) *Νόραν* (πρόσεχε! ἡ παραμικρὰ ἀμυχὴ θέλει ἀμέσως ἀπολύμανσι, γιατί δὲν ξέρεις τί μικρόβιο τυχαίνει ἐκεῖ κι' ὕστερα ἔχεις φασαρίες·) *Θεοδώραν Γ.Μ.* (πίστευσε ὅτι λὲν σᾶγαπῶ λιγώτερο ἀπὸ καμμιά· καὶ γράφε μου μ' ὅλη τὴν πεποίθησι ὅτι ἅμα ἔχω τόπο, καὶ γράφω· κάτι ἐνδιαφέρον, θὰ σοῦ ἀπαντῶ· αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ὅλαι·) *Σαλαμπὸ* (πολὺ μὲ ἀθῆνιν συγκίνηση διαβασε τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φιλίωνος καὶ μάλιστα τὴν ἄρισε τελευταία, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστηθῇ περισσότερο·) *Αἰθέρα* (κοίταξε λοιπὸν νὰ φανῇς φέτος καλά·) *Κλέφτικο Βόλι* (Ὄλβα, δικταί·) *Ἀλεκάκε* (εἰ ἔγεινες; ἔχουν νὰ σὲ ἰδοῦν καιρὸ στὸν Ἐρασιτεχνικὸ Σύλλογο·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (εὐχαριστῶ πολὺ χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους·) *Βιβλιοφάγον*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ὅμηρον* κτλ.κτλ. *Βασίλειον Στ. Κυλ.*, *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Οἰδίποδα*, *Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος*, *Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου*, *Ξεπεσμένον Λόρδον* (Ἄλβα, εὐχαριστῶ.)

Ρεῖκι τῆς Διμιοθάλασσας, *Κόδρογκτων*, *Ζυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 10ην Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί πιρσκαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρ.—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

16. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα καὶ γράμμα
Τὰ βάζω στὴ γραμμὴ
Καὶ τοῦ ἀγροῦ βοτάνη
Σοῦ κάνω στὴ στιγμὴ
Πολύ... μαλαχτική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Προσκόπου

17. Συλλαβόγριφος.

Ἄρθρο, Πλανήτη, Ἀντωνυμία
Τὰ γράφω ὅλα στὴ σειρὰ
Καὶ στὴν Ἑλλάδα γνωστὴ πόλη
Σκαρώνω, λῦτα, μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

18. Μεταγραμματισμός.

Θεὰ ἤμουν μιὰ φορά.
Ἂν μάλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Μικρὰ νῆσος ξαφνικὰ
Στὸ Αἰγαῖο ξεπροβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Δόριγκουρ

19. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι νησὶ ἑλληνικό,
Ἂν ἀποκόψῃς τὴν οὐρὰ
Καὶ μάναγραμματίσῃς,
Μὲ ὅπλο ἀρχαῖο φονικὸ
Τὸ χέρι σου θὰ ὁπλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβέντζου

20. Τρίγωνον

* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

Στὸ πρῶτο πρῶτο μου θὰ ἰδῇς
Πολιτικὸ Ρωμαῖο·
Στὸ δευτερό μου ἕνα νησὶ
Ποὺ βρίσκεται στὸ Αἰγαῖο.
Ἕνα κοινὸ ἐπίρρημα
Στὸ τρίτο θἀπαντήσῃς,
Ποῦ γιὰ τὴν καλοσύνη του
ἐν δίδω ἐγγυήσεις...
Τὸ τέταρτό μου μιᾶς θεᾶς
Παιδὶ χαριτωμένο,
Τὸ πέμπτο μου τῶχεις μπροστὰ
Στὰ μάτια σου στημένο.
Τὸ ἕκτο μου, ἂν καὶ μικρό,
Τροφὴ εἶναι ποὺ τονώνει·
Καὶ τὸ ἑβδομό μου, σύμφωνο,
Τὸ τρίγωνο τελειώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

21. Ἀρχαῖον Λογοπαίγνιον (ἢ Τρίφος.)

Ἰωάννης ὃν φιλεῖς, πῶς ὃν μ' ἄλλον τάχυνον.

Τί λέγει αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλάζιου Οὐρανοῦ

22 – 26. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Δῆλος, Τάγος, πόνος, ἄλφα, ἔρπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος

27. Κρυπτογραφικόν.

12342456758 4	=	Ἄρχων Ἀθηνῶν
24537	=	Θεά.
3527	=	Δένδρον.
418684	=	Μέρ. τ. ἄνθους
576484	=	Πόλις Μ. Ἀσίας.
634	=	Μέλος.
74134	=	Ἀμυντικὸν
867434	=	Αἴσθησις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελλην. Ὀνείρου

28. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νἀποτελοῦν ἕνα τῶν ἑπτὰ Σοφῶν:

Ἐλαφρύς, στραβός, δυτικός, κάθουμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδον. Ἰδεώδους

29. Φωνηεντόλιπον.

μ - μ - τς - κ κ λς - τ ρ τ τ

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Νικήτρ. Γαλανόλευκη

30. Γρῖφος.

ἴα
ἴα ἴα
Ἰέβ γ' χρε
ὄγοι.
ἴα ἴα
ἴα

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Γοργόφτερη Νίκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 42

558. Φιλύρα (φῖ, λύρα.)— 560. Δῶρος-Ὥρος.—561. Δαρεῖος-Ἄρειος.— 562. Ἡ ἐπιστολή.

562. ΣΑΡΔΕΙΣ
ΑΔΜΗΤΟΣ
ΑΛΚΜΗΝΗ
ΚΑΛΑΜΟΣ
ΕΡΩΔΙΟΣ
ΑΙΔΗΨΟΣ
ΜΥΡΣΙΝΗ

564. ΣΗΚΟΣ
ΚΑΛΩΣ
ΤΕΛΟΣ
ΦΑΝΟΣ
ΜΙΝΩΣ

565—569. Διὰ τοῦ Λ: ὅλος, λύκος, πόλεμος, καλός, πόλος. — 570. ΠΥΡΡΟΣ (σκαΠάνη, γαρΥφαλον, δσφΡηαις, σπεΡχειός, ὑπΟς, ΠερΣία.)— 571. Ἐὰν ζητῆς καλῶς εὑρήσεις.—572. Ὁ μικρόνους δύς μοιρος ἐστί. (ὁμικρον οὖς-δὶς μηρὸς ἐς τί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μάπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖαδὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ' — 14]

Κατερχόμενοι στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα ζητοῦμεν τὴν ὑποστήριξιν ὅλων τῶν Διαπλασιοπαίδων καὶ χωριστὰ τῶν φίλων μας.

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

[Κ' — 15]

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤ. ΤΟΥ 1919
Ὑποστηριζόμ. ἀπὸ τὴν «Ὀμ. σπονδίαν»
ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Κ' — 16]

Σὴν ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
οἱ φίλοι μου κι' ἐγὼ δίνουμαι ὑποσχεση ὑποστηρίξεως.
(Κλθυστερήσασα)
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[Κ' — 17]

ΣΒΕΝΤΖΟ,
Στὴ γιορτή σου μύριες εὐχές.
ΦΡΕΝΤΟΣ
ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ
Δ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ

[Κ' — 18]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ,,
Poste-Restante, Βόλος

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» ἔχων τοὺς ἑξῆς σκοπούς: α') Τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, β') Τὴν ὑποστήριξιν ψευδωνυμούχων ἐν τῷ Δημοψηφίσματι, γ') τὴν προκήρυξιν Καλλιτεχνῶν Διαγωνισμῶν, δ') τὴν ἔκδοσιν Δελτίων Δώρων (Κερδίζοντες ἑπτά, συνδρομὰς Διαπλάσεως 40 δραχμῶν). — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δραστήριοι.

Πρόεδρος: *Πατρὶς Ἀνέστη*
Ταμίας: *Φαμπιάνος Ροστὰν*

[Κ' — 19]

Μυρωμένο Ἰασεμί, σὲ ἀνακαλύψαμε· εἶσαι ἡ Γαρυφαλιὰ Καραλ... Μάντευσέ μας.— *Μικρὰ Ἀριστοκράτις, Ψαροπούλα.*

[Κ' — 20]

ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

[Κ' — 21]

"ΑΝΘΩΝΑΣ,,
ΠΡΩΤΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
(Ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς συντρόφους)

Ἂν σᾶς ἔδειναν τὴν ἄδεια καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ περάσετε μιὰ *Παιδικὴ* ἡμέρα ὅπως θέλατε, πῶς θὰ τὴν περνούσατε; Τ' ἀποτελέσματα θὰ βγοῦνε τὰ τέλη τοῦ Γεννάρη.

ΟΙ ΙΔΡΥΤΕΣ

[Κ' — 22]

Πατρινοί, Πατρινές, ἄντε νὰ μὲ βρῆτε! Σᾶς θέλω! — ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

[Κ' — 23]

Πανελλήνιος *Ἐλπίς*, εὐχόμαστε χρόνια πολλά.—*Κόρη τῆς Ἀρίσβης*, *Ἀνακτηθεῖσα Δευτεριά.*

[Κ' — 24]

Τὸ ἐκλεκτὸ ψευδώνυμο
ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
βασιζόμενο στὴν καλαισθησία καὶ στὴν ἀγάπη τῶν Διαπλασιοπαίδων, κατέρχεται στὸ δόλιχο ἐφετεινὸ τοῦ *Δημοψηφίσματος Ἀγῶνα.*

[Κ' — 25]

Ἔλλεν, *Μπερτίνι*, εὐχαριστῶ· πέρασα ὡραῖα· νόμιζα πῶς; ξεχάσατε τὴν παληά σας φίλη. — *Μαδυτοπούλα.*

[Κ] — 26]

Ἀνταλλάσσομε κάρτ-ποστὰλ μὲ ὅσους μᾶς προτείνουν· προτιμοῦμε καλλονὲς καὶ ἄνθη.

Μαδυτοπούλα, *Αἰγοποταμίτης*

[Κ' — 27]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΣ
Ὑποστηριζομένη ὑπὸ 700 ψήφων
ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

[Κ' — 28]

Ἰδαῖε, ἄπειρες γιορτινὲς εὐχές, *Τρελλὸ Σμυρνιωτάκι*, εὐχαριστῶ.

Ἀλαμάνα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. 5,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2,30.

Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς 5,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55.

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Ὁ Πυρειοπάλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 31-33 Ἀριθ. ἐντ. 2982